

РЕШЕНИЕ

№ 18

гр. П., 17.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, I ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на единадесети януари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: СТЕФАН АС. ДАНЧЕВ

Членове: ТАТЯНА Г. БЕТОВА
СВЕТЛА Й. ДИМИТРОВА-
КОВАЧЕВА

при участието на секретаря ЦВЕТОМИР ОЛ. ЦЕНКОВ
като разгледа докладваното от СТЕФАН АС. ДАНЧЕВ Въззивно гражданско
дело № 20234400500784 по описа за 2023 година

С РЕШЕНИЕ № 1441 / 17.10.2023г. по гр.д.№ 2280/ 2023г. Плевенски районен
съд ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.422, ал.1 от ГПК
вр.чл.415 от ГПК, вр.чл.14, ал.3 ЗСПД по отношение на Ш. К. М.,
ЕГН*****, гр.П., ул.* ** № ***, ап.***, че Д Ъ Л Ж И на кредитора А.
С. П. - СОФИЯ, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.София 1051,
ул.*** № *** сумата 495,00 лева,представляваща изплатена помощ по чл.7
ЗСПД, за връщането на която е издадена Заповед № ***/30.05.2022г. на
Директора на ДСП-П., ведно с лихвата за забава от 15.08.2022г. до
окончателното изплащане на сумата, за която сума е издадена заповед за
изпълнение № 2437/16.08.2022г. по ч.гр.д.№2022443010 4419/2023 по описа
на РС-Плевен. ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.422, ал.1
вр.чл.415 ГПК, вр.чл.86 ЗЗД по отношение на Ш. К. М., ЕГН*****,
гр.П., ул.* ** № ***, ап.*** , че ДЪЛЖИ на кредитора А. С. П. - СОФИЯ,
ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.София 1051, ул.*** № ***
сумата 34,65 лв., лихва за забава за периода от 01.08.2021г. до 30.05.2022г.
върху 495 лв. изплатена помощ по чл.7 ЗСПД, за връщането на която е

издадена Заповед № ***/30.05.2022г. на Директора на ДСП П., за която сума е издадена заповед за изпълнение № 2437/16.08.2022г. по ч.гр.д.№2022443010 4419/2023 по описа на РС-Плевен. ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 ГПК Ш. К. М.,ЕГН*****, гр.П., ул.* ** № ***, ап.***,ДА ПЛАТИ на А. С. П. - СОФИЯ, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.София 1051, ул.*** № *** сумата от 450,00 лв. направени по делото разноски. ОСЪЖДА Ш. К. М., ЕГН*****,гр.П., ул.* ** № ***, ап.*** ДА ПЛАТИ на Районен съд Плевен сумата от 25,00 лв. държавна такса по ч.гр.д.2022443010 4419/2023г.по описа на РС-Плевен.ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.6 ГПК Ш. К. М., ЕГН*****, гр.П., ул.* ** № ***, ап.*** ДА ПЛАТИ по сметка на РС-Плевен, сумата от 100,00 лв. държавна такса.

Това решение е било връчено на Ш. К. М. чрез особения и представител адв. В. П. на 23.10.2023г.

На 31.10.2023г. е постъпила въззивна жалба от адв. В. П. в качеството и на особен представител на Ш. К. М. срещу решението на ПлРС.

Въззивната жалба е подадена в законния срок по чл. 259, ал.1 от ГПК , от надлежно назначения от ПлРС особен представител на ответника в какъвто случай не се дължи внасяне на такса за въззивното обжалване.Жалбата отговаря на изискванията на чл. 260 от ГПК . Препис от нея е бил връчен на противната страна - А. С. П. - СОФИЯ,от която е постъпил писмен отговор чрез пълномощника и –директора на Дирекция „Социално подпомагане „ – гр. П. според който въззивната жалба е неоснователна.

Както с въззивната жалба ,така и с писмения отговор не са представени нови доказателства и не се иска събирането на нови доказателства пред въззивната инстанция. При това положение въззивният съд следва да направи своите констатации за фактическата обстановка ,както и правните си изводи въз основа на същите доказателства ,които са били събрани и обсъдени от РС-Плевен , т.е. без да са налице нови доказателства ,които да бъдат обсъждани от ПлОС.

Плевенски окръжен съд, като разгледа въззивната жалба по реда на чл. 268 от ГПК и извърши проверка на обжалваното решение в кръга на правомощията си по чл. 269 от ГПК и съобразно с наведените в жалбата оплаквания ,намира ,че Районен съд-Плевен е постановил едно валидно и допустимо , а по съществото на спора и правилно решение,което не страда от

сочените във въззивната жалба пороци, поради което следва да бъде потвърдено .

При това въззивната инстанция намира ,че в случая са налице условията на чл. 272 от ГПК за мотивиране на въззивното решение чрез препращане към мотивите на РС-Плевен в които са изложени съображения по всички значими за изхода на делото спорни въпроси , като ще бъдат изложени само някои допълнителни съображения и пояснения в подкрепа на направените от РС-Плевен изводи относно възприетата фактическа обстановка по делото , както и по отношение на приложението на материалния закон към тази правилно установена фактическа обстановка.

По въпроса за възможността на гражданския съд да осъществява косвен съдебен контрол върху индивидуален административен акт ,каквото няма спор ,че е Заповед № ***/30.05.2022г. на Директора на ДСП Плевен по смисъла на чл. 21,ал.1 от АПК, Плевенски окръжен съд изцяло споделя изложените от РС-Плевен съображения .

При решаването на този въпрос същественото е да се прави разграничение между контрол за валидност и контрол за законосъобразност на административните актове .

Съгласно чл. 145, ал.1 от АПК административните актове могат да се оспорват пред съда по отношение на тяхната законосъобразност ,като съгл. Чл. 128,ал.1 т.1 от АПК на административните съдилища са подведомствени всички дела по искания за издаване , изменение ,отмяна или обявяване на нищожност на административни актове и административни договори. Чл. 149 , ал.1 от АПК пък сочи ,че административните актове могат да се оспорят в 14-дневен срок от съобщаването им.

В конкретния случай не се твърди процесната Заповед № ***/30.05.2022г. на Директора на ДСП Плевен да е била оспорена по посочения по-горе процесуален ред и пред надлежния административен съд, и да е налице висящо или пък приключило производство пред административен съд относно законосъобразността на тази заповед.Ако такова беше налице ,то безспорно резултата от него би бил от съществено значение за решаване на настоящия гражданскоправен спор.

В т.вр. възниква въпроса за това какви са правомощията на гражданския съд по отношение на процесния индивидуален административен акт Заповед №

***/30.05.2022г. на Директора на ДСП Плевен, който ответницата , чрез особения си представител , счита за порочен .

Отговор на този въпрос еднозначно и категорично дава нормата на чл. 17, ал.2 от ГПК , която сочи , че „ Съдът се произнася инцидентно по **валидността** на административните актове независимо от това, дали те подлежат на съдебен контрол. Съдът **не може да се произнася инцидентно по законосъобразността на административните актове**, освен когато такъв акт се противопоставя на страна по делото, която не е била участник в административното производство по издаването и обжалването му“.

В конкретния случай сочените от ищцата пороци на административния акт не поставят въпрос за валидността на акта / т.е. за това дали акта е валиден или е нищожен, което означава да се изследва въпроса дали акта е издаден от компетентен орган и в необходимата форма за неговата действителност/, а са въпрос за неговата законосъобразност , доколкото с отговора на исковата молба се поставя въпроса за правилността на издадената Заповед , което означава да се изследва въпросът дали месечната помощ действително е била преведена на ответника Ш. М., дали са отпаднали предпоставките за получаване на такава месечна помощ , както и какъв е точният размер на получените и подлежащи на възстановяване суми , които са все въпроси не по валидността на индивидуалния административен акт , а са въпроси по неговата правилност/законосъобразност / ; въпроси от гл. т. на правилно приложение на материалния закон от административния орган, която проверка , обаче може и следва да се извърши само в рамките на производство по чл. 145, ал.1 от АПК.

При това следва да се има предвид, че в конкретния случай не е налице изключението на чл. 17, ал.2 изр. второ от ГПК , което да позволява на гражданския съд да се произнася инцидентно и по законосъобразността на административните актове , тъй като в конкретния случай ответника Ш. М. е била участник в административното производство по издаването на процесния индивидуален административен акт , той и е бил връчен при условията на чл.18а, ал.10 от АПК , след като преди това не е била намерена на нито един от известните и възможни адреси за връчване на книжа по административната преписка. Това надлежно връчване се установява от писмените доказателства на л. 19 от делото на РС-Плевен от които се вижда

,че съобщението за получаване на поканата за доброволно изпълнение въз основа на Заповед № ***/30.05.2022г. на Директора на ДСП - Плевен е било залепено на информационното табло , намиращо се в приемната на ДСП-Плевен на 18.07.2020г. и след като е престояло там в продължение на не по-малко от седем дни ,то е било свалено на 26.07.2022г. и с оглед на това и след изтичане на срока по Чл. 149 , ал.1 от АПК според който административните актове могат да се оспорят в 14-дневен срок от съобщаването им, то тази заповед е влязла в сила. Следователно ответницата следва да се счита ,че е била запозната с индивидуалния административен акт и е могла да го обжалва по посочения по –горе ред на чл. 145,ал.1 от АПК ,но не е сторила това.

Поради това в настоящото производство съдът изобщо не трябва да обсъжда въпроси , касаещи законосъобразността на издадената заповед ,т.е. не може да извършва проверка за нейната правилност - дали с нея е правилно приложен материалния закон, а е взел отношение само за валидността на процесната заповед за да констатира ,че тя не е нищожна ,т.е., че е валидна .В т.см. не е налице противоречие в мотивите на РС-Плевен ,тъй като той се е ограничил само в рамките на контрола за валидност на заповедта , а не е обсъждал въпроси касаещи нейната законосъобразност в тесен смисъл ,т.е. нейната правилност.

В крайна сметка, налице е валиден индивидуален административен акт , който поражда вземане в полза на ищеца срещу ответника , което вземане заедно с това не е погасено от ответника чрез плащане до приключване на съдебното дирене и продължава да съществува , както правилно е приел Плевенски районен съд и което не е погасено, и в производството пред въззивната инстанция ,поради което обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

Все пак за яснота следва да се отбележи ,че и в писменото си експертно заключение, прието в о.с.з. на 19.09.2023 /при това без въпроси и възражения от страна на особения представител на ответника/ , в.л.В. В. в т. 1 от заключението сочи изрично ,че месечните помощи за отглеждане на дете ,отнасящи се за периода от 01.03.2021г.до 28.02.2022г. са изплатени на Ш. К. М. по конкретно посочената банкова сметка в „*** „АД ,която банкова сметка е с титуляр именно Ш. М..

Що се отнася до това дали на ответницата е била дадена възможност да заплати доброволно дължимите суми по издадената Заповед и така да не се стигне да начисляване на лихви за забава върху дължимата главница , то съдът намира ,че административния орган е положил необходимите усилия за връчване поканата за доброволно изпълнение на различните адреси на ответницата ,които са му били известни и които той е издирил служебно за което има приложени доказателства в делото на РС-Плевен на л. 11 – 19, поради което накрая тази покана е била връчена при условията на чл. 18а,ал.10 от АПК.

Все в т.вр. следва да се посочи ,че и в производството пред РС-Плевен ответницата не е била намерена нито на първоначално посочения в исковата молба адрес ,нито след служебно положените от съда усилия за нейното призоваване на известните адреси, поради което накрая съдът е приел ,че е налице редовно връчване на съдебните книжа на ответницата в хипотезата на чл. 47, ал.5 от ГПК,поради което и на осн. чл. 47, ал. 6 от ГПК е назначил особен представител на ответницата, който да я представлява в исковото производство. Така че, ответницата не е заплатила дължимата сума на подлежащите на възстановяване средства нито в административното производство в което е била издадена въпросната заповед № ***/30.05.2022г. на Директора на ДСП Плевен , нито пък в рамките на исковото производство пред РС-Плевен, т.е. тя не е била лишена от възможността да заплати доброволно тази сума и по този начин да осуети начисляването и на лихви за забава върху дължимата главница .

Поради тези съображения, Плевенски окръжен съд намира , че обжалваното решение на РС-Плевен следва да бъде потвърдено.

С оглед този изход на делото следва ответницата да бъде осъдена да заплати на въззиваемата страна направените от последната деловодни разноси за тази инстанция, които са в размер на 300лв. внесен депозит за изплащане на възнаграждение на особения представител на Ш. М. – адв.В.П..

Поради изложеното , Плевенски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА обжалваното РЕШЕНИЕ № 1441 / 17.10.2023г. по гр.д.

№ 2280/ 2023г. на Плевенски районен съд.

ОСЪЖДА Ш. К. М., ЕГН*****, с постоянен адрес в гр. П., ул.* ** № ***, ап.***, ДА ЗАПЛАТИ на А. С. П. - СОФИЯ, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.София 1051, ул.*** № ***, сумата от 300,00 лв., която представлява направени разноси пред въззивната инстанция за особения представител адв.В.П. .

Решението не подлежи на касационно обжалване на осн. чл. 280, ал. 3 т. 1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____